

VLADIMIR KEČMANOVIĆ

KAD
ĐAVOLI
POLETE

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Vladimir Kecmanović
Copyright © ovog izdanja 2022, LAGUNA

Džordžu Orvelu

I

Haj, ja se zovem Kej, rekao je. Kako se ti zo-veš?
M-la-den? Znači – mogu da te zovem Em.
Kejovo lice bilo je osmehnuto.
Kao lice psihologa Bogdana kada pozove na razgovor zbog sranja koje se desilo.
Pa da, rekao je. Tako je naj-lak-še.
Dolazio sam ovde već, rekao je. Da li si me vide-o?
Lice mu se namrštilo.
Kao lice tipa iz skeča na televiziji koji glumi da je ljut.
Nisi? Znači, nisam ti bio zanim-ljiv, rekao je.
A vidi-š, ti meni jesi, rekao je.
I još:
To je tako nep-ra-ved-no.
Na lice mu se vratio osmeh.
Ali sada je to bio osmeh Maneta Glavonje kada glumi kako je prestao da bude đubre ne bi li dobio izlazak u grad.
Šalio sam se, rekao je. Ja sam tu bio zbog pos-la. A posao je uvek do-sa-dan.
Ti nisi tu bio zbog posla. Igrao si fudbal. A to nije dosad-no.

Lice mu se uozbiljilo.

Kao lice lika iz skeča na televiziji kada glumi da je zabrinut.

Ali tu ima jedan problem..., rekao je. Ja sam jedan, a ti si bio jedan od sto.

Onda se prenuo.

Ne, ne, nisam mislio na ono sa naci-sti-ma i jedan na sto.

Ne, rekao je, to nikako ne.

I dob-ro, rekao je, nije vas tamo sto, ali ne znam tačan broj, pa neka bude sto.

A p-siho-logija govori da sto lakše zapazi jed-nog nego jedan jed-nog od sto.

Kejova glava okrenula se prema Upravniku, koji je sedeo za svojim radnim stolom.

Je li tako, Up-ravni-če?, upitao je.

Vi to mora da znate, rekao je. Vi ste p-siho-log.

Upravnik je klimao glavom i cerio se.

A osmeh mu je bio osmeh Mileta Pizde kada mu on, Upravnik, postavlja pitanja na koja ne očekuje odgovor.

Uprav-niče, da vi niste prevarili mene?, upitao je Kej.

Kažete da je Em pametan, rekao je. A on nije zapazio jed-nog kada je bio jedan od sto.

Upravnikova ramena su se podigla, a glava mu se spustila među ramena.

Kej je počeo glasno da se cereka.

Kao Suzana iz ženskog bloka kada Zozi Primarijusu pokaže sisu, pa on krene da je uhvati, a ona ga odgurne tako jako da ovaj padne na beton.

Šalim se, Upravniče, rekao je. Em je divan dečak. Niste vi pre-va-rili mene. Ja sam vas.

Onda je pljesnuo rukama.

I rekao:

So, ostavite Ema i mene da pop-riča-mo.

Posle će Em da dođe i poz-dravi se sa vama.

Kada je ustao sa stolice, Upravnik je bio upola manji nego dok je na nju sedao.

A njegova kancelarija je postala upola manja nego pre no što je ustao.

Nema problema, rekao je. Samo se vi na miru ispričajte.

A dok je to govorio, osmehivao se kao Maksa Diler kad pozdravlja Peru Bosa.

Kej je pokušavao da na lice nabaci isti takav osmeh dok je Upravnik, okrenut leđima, otvarao vrata kancelarije i zatvarao ih za sobom.

A onda mu se lice opet uozbiljilo.

Em, da se ne za-jebava-mo, rekao je kada su se Upravnikova leđa izgubila iza zatvorenih vrata.

Ja z-nam da ti z-naš da ja z-nam u kakvom paklu živiš.

A ti z-naš da ja z-nam da ti z-naš da te ne vodim u raj.

Nema raja – to z-namo i ti i ja.

I možda sam te i odab-rao zato što neko iz pakla raj i ne očekuje.

Dobro, nisam te odab-rao samo z-bog toga.

Odmahnuo je rukom.

I rekao.

Ali o tom... potom.

Video si da sam moćan, rekao je. Da sam te us-vo-jio iako to baš i nije po zakonu.

Odras-tao si ovde. U siro-tiš-tu. Svašta si video. Pa vero-vat-no slutiš da ovo nisu čista posla.

Ali da z-naš... Neću da te teram da na silu budeš moj.

Evo, rekao je, nudim ti dil.

Tri meseca moraš da budeš kod mene.

Posle tri meseca možeš da kažeš: Kej, tvoj pakao je gori od pakla mog siro-tiš-ta. Hoću da se vratim u svoj pakao.

I biće kako ti kažeš, okej?

Podigao je dlan i rekao:

Give me five!

A onda je rekao:

Ajde, idi. Opro-sti se sa svojim Uprav-ni-kom. Koji je p-siho-log. Ali u kur-cu.

Opro-sti se sa svojim dru-govi-ma u kur-cu.

I sa svojim siro-tiš-tem. Koje je muči-liš-te.

Kao i svako siro-tiš-te.

Vrata upola manje Upravnikove kancelarije otvorila su se da se iz nje izađe.

Sirotište je bilo upola manje nego kada su se otvorila da bi se u nju ušlo.

Kejova dnevna soba bila je velika kao pola igrališta u dvorištu Doma.

I to pre nego što se Dom upola smanjio.

I bez kuhinje, koja je s njom bila jedna prostorija.

A bila je nameštena deset puta moćnije od picerije *Avokado*, u koju ne puštaju klince iz Doma, pa klinци vire kroz staklo i dive se.

Pored dnevne bila je Kejova radna soba – dva puta veća od Upravnikove kancelarije, i to u njenoj punoj, nekadašnjoj veličini.

I deset puta veća od Kejevog majbaha, koji je čekao ispred doma.

Majbah je vozio Marjan.

Marjan je ličio na Baneta Pedera, prodavca sladoleda.

Kej mu je rekao:

Em, ovo je Mla-den. On je od sada Em.

I još:

Ti ćeš da budeš Mare.

Majbah je do zgrade u kojoj je bila Kejova gajba doklizio kao po ledu.

A Em-Marjan-Mare gledao je u retrovizor kao da mu je pobio familiju.

Glava portira koji se iscerio na ulazu ličila je na krompir.

A Kejova spavaća soba bila je veća od spavaonice u Domu, u kojoj su spavala dvadesetorica.

Em, ovo će za sada da bude tvo-ja soba. Nije nešto, ali nije ni loše za poče-tak, rekao je Kej.

Ta soba bila je tek nešto manja od spavaonice za dvadesetoricu.

Videćemo za kas-nije, rekao je. Možda te pre-mes-timo. A možda iz-naj-mimo i veći stan.

Kej se osmehnuo lukavo kao Maksa Diler kada pita klinca da li bi da na dođem ti uzme dop.

Sve zavisi od toga da li ćeš da se odlučiš za mene ili za svoje siro-tiš-te, rekao je.

Pored dnevne sobe, kuhinje, Kejove spavaće i Kejove radne sobe, bila su tu i dva kupatila.

Jedno veće, sa ogromnim đakuzijem, kao na filmu.

I jedno manje – sa tuš-kabinom.

Vrata na kupatilima, kao i ostala vrata u stanu, imala su velike ključaonice.

I ni u jednoj, osim u bravi na ulaznim vratima, nije bilo ključa.

Ložim se na velike ključ-a-on-ice, kao u dvor-ci-ma, rekao je Kej. Traži-o sam da nap-rave ovak-ve, samo za mene.

Pa se iscerio.

I rekao:

A ključ-e-vi nam ne treba-ju. Ovde nema tajni.

Ispred manjeg kupatila stajala je gomila neraspakovanih kutija, na koje je Kej pokazao prstom.

Kupio sam ti neke igri-ce do jaja, rekao je. Posle ćeš da vidiš jesu li ti okej.

Ako su ti smor, kupićemo druge, rekao je.

A ako su ti igrice u-op-šte smor, reci šta te zanima, pa ćemo da ti nabavimo.

Čutiš, nećeš da kažeš da li ti se svi-đaju ili ne, rekao je. Baš si bezo-bra-zan, Em.

Onda je iz džepa izvukao ajfon.

Dvesta puta bolji od ajfona koji je negde drpio Moca Džep, pa ga je klincima iznajmljivao da igraju igricu u kojoj ubijaju đavole – sto dindži deset minuta, petsto dindži sat.

Ovo je tvoj novi telefon, rekao je. A, šta kažeš?

Na Kejovom licu pojavio se osmeh kuvarice Zorke kada je dobre volje jer klinci gutaju njenu suhu pitu.

Ne moraš da se zah-valju-ješ, rekao je. Vidim kako ti oči sijaju. To je naj-lep-še hvala.

Onda je krenuo prema dnevnoj sobi i rekao:

Znam da jed-va čekaš da čač-kaš taj endroid. Ali ima vremena, dođi da još malo po-pri-čamo.

Rekao sam endroid, umes-to android, nasmejao se kada je seo za trpezarijski sto.

A i nije android, nego ajfon.

Taj sto je stajao između dnevne sobe i kuhinje.

Koje su bile jedna ogromna prostorija.

Tak-ve gre-ške mi se ret-ko događaju, rekao je. Zato što gledam da se ne događaju nikada.

Počeo je da se smeje, veselo.

Kao matematičarka Mira kada je Boža Difovac uhvati za dupe.

Čuješ kako govo-rim, polako, rekao je. Kao da sam re-tar-diran.

Tako govo-rim, rekao je, jer pazim da ne pog-re-šim nijedno slovo.

Hoću da govorim sr-p-ski kao da sam Sr-bin.

Ne, ne pro-dajem ti priču kako hoću da budem Sr-bin.
Ni kako volim Sr-be.

Dugo sam ovde, još duže sam se s-premao da dođem.

Hoću da dokažem sebi da ni-sam debil i da mogu da govo-rim kao da sam se ov-de rodio.

Ti si se ov-de rodio, rekao je. I ti možeš u tome da mi pomog-neš.

Kej je spustio kapke napola, pa su mu oči ličile na oči Kineza karatiste iz filma.

Samo što je ovaj Kinez bio plavook.

Hoćeš li?, pitao je.

A onda je, brzo, kao kada neko kaže dva, pa svi hoće da prvi kažu jebo te ja, rekao:

No, not in Serbian, tell me in English!

Kapci plavookog Kineza karatiste počeli su da se otvaraju, a plave oči su mu postajale sve veće i veće.

Wow, ti dosta dob-ro govoriš English, rekao je.

A onda mu se lice zgužvalo kao kesa koju Peki Retard gura u šuplje patike, dok mu se ruka dizala visoko kao ruka Bakija Dileje kada viče hajl Hitler, da bi se spustila brzo i svom snagom ošamarila sto.

Fuck, viknuo je.

Fuck, fuck, fuck, fuck!

Ne *English*, en-gles-ki, viknuo je.

Onda se zgužvana kesa pretvorila u manje zgužvanu kesu, koja se osmehivala.

Iz-vini, Em, rekao je. Užasno piz-dim kad pog-re-šim.

I još:

Za to je kriv jebeni Bil.

Dlan koji je bio crven od udarca po stolu podigao se da bi ruka odmahнула.

Zaboravi Bila, rekao je. Kako tako dobro govoriš en-gles-ki?

Pa da, film-ovi, mu-zika, internet. Tako sam i mis-lio, rekao je.

Kejova ruka, sa dlanom koji je i dalje bio crven, podigla se do Kejove glave.

Kejov kažiprst je nekoliko puta kucnuo po Kejovom čelu.

Ali, Em, rekao je, to bi bilo normal-no da nisi bio u Domu.

Biti u Domu, a tako dobro govoriti en-gles-ki, to znači da si genije.

U pravu je bio tvoj Uprav-nik, p-siho-log u kur-cu.

Koji mož-da i nije u tolikom kur-cu.

Tvoj en-gles-ki nije mnogo gori od mog srp-skog.

Ne, nemoj da me gledaš tako kao da lažem, rekao je. Stvarno si dobar.

A pošto si pamet-niji i mlađi od mene, ti ćeš da učiš br-že.

I zato ti opet nudim dil, rekao je. Ti govoriš samo en-gles-ki, ja govorim samo srp-ski.

Tako ćemo najbolje da učimo.

Lice mu se iscerilo.

Kada god kažem nešto na en-gles-kom, udari me, rekao je.

Ja tebe neću kada kažeš nešto na srp-skom.

Kejovo lice se osmehnulo kao lice Makse Ditera kada klinac pristane da na dođem ti uzme dop.

Give me five, rekao je.

Pošto je tuđu šaku stegnuo i protresao, skočio je i počeo da beži po kuhinji.

A smejao se kao klinci iz nižih razreda kada tu nisu klinci iz viših da im udaraju čvrge.

Ne, ne, nemoj da me udaraš, giv mi fajv kažete i vi.

Onda je pljesnuo rukama i rekao:

Ajde sad, ras-pa-kuj se. Od-mori se. Pogledaj ig-rice. Čač-kaj ajfon... Danas nema učenja. Danas je dan za zabavu.

Ja idem na jedan sas-ta-nak. A kad se vratim, vodim te na jedno mesto.

Videćeš, super je, rekao je.

I još:

Nisam pogrešio samo sa en-gles-kim. Nisam smeo da kažem ni *fuck*.

Vi tako ne kažete.

U kurac – tako se kaže.

Crna glava bila je daleko.
Kao Kejov sajber frižider kada se gleda sa drugog kraja Kejove dnevne sobe.

Koja je spojena sa kuhinjom.

Prostorija u kojoj je bila glava nije bila spojena sa prostorijom u kojoj je tuđa ruka držala pištolj.

I u kojoj je Kejova ruka držala tuđu ruku.

Razdvajao ih je zid sa prozorima kroz koje se pucalo.

Pištolj je bio moćan, kao pištolj koji ubija đavole na Mocinom ajfonu i na ajfonu koji je iz džepa izvukao Kej.

Mušica pištolja bila je na crnom udaljenom vratu udaljene crne glave.

Da bi, kada pištolj cimne, metak pogodio glavu.

Na Kejovim ušima bile su zaštitne slušalice, koje su ličile na slušalice di-džej Džukca, koji je došao da u Domu održi dobrotvorni koncert.

Kejova glava klimala se gore-dole kao glava profesora Zorana kada pokušava da podstakne klinca da otpeva *do-re-mi-fa*.

A Kejovo lice se cerilo kao da je klinac *do-re-mi-fa* već otpevao.

Kejova ruka spustila se na tuđ prst, koji je bio na obaraču.

Tuđ prst je potegao obarač pre nego što ga je pritisnuo Kejov prst.

Pištolj je cimnuo, a ispod drugih slušalice di-džej Džukca zagrmelo je.

Udaljena crna glava ostala je na ramenima.

Kejove ruke su nadrždano odmahnule, a iscerena faca se zgužvala, gotovo kao Retardova kesa.

Kej je skinuo zaštitne slušalice, prvo sa svoje, a onda i sa tuđe glave.

Niže, pištolj mora da bude niže, viknuo je. I ruka mora da dr-ži pištolj jače!

Duboko je udahnuo i izdahnuo.

Izvini, Em, rekao je. Opet iz mene govori Bil.

Evo, rekao je. Opet ću da ti po-ka-žem.

Kej je vratio di-džej slušalice na uši i rukom dao komandu tuđim rukama da vrate druge slušalice na tuđe uši.

Onda je opet podigao svoj pištolj, namestio se kao da će da se ukenja i počeo da puca.

Udaljena crna glava spala je sa crnih ramena.

Pojavila se druga crna glava.

I ona je pala.

Pa još jedna.

I još jedna.

Kej je odložio pištolj, skinuo slušalice sa ušiju i podigao glavu.

Kao Joca pandur kad u novoj uniformi krene u patrolu.

Rukom je tuđim rukama dao znak da spuste slušalice sa tuđih ušiju.

S-h-vatio?, upitao je.

Opet je podigao pištolj i zauzeo pozu kao da će da se ukenja.

Mušica ispod glave, rekao je. A obe ruke drže pištolj ovako. Čvrsto!

Ovaj put pucaš sam! I dok ne pogo-diš!

I još, pre nego što su se druge slušalice našle na tuđim ušima:

Maj-sto-re, meta!

Podigao je tuđ pištolj i dopunio ga pre nego što ga je smestio u tuđe ruke.

Nova crna glava pojavila se ispred zida u drugoj prostoriji.

I mušica je opet bila na crnom vratu, ispod crne glave.

Šake su bile čvrsto stegnute oko drške pištolja, baš u onom položaju u kom ih je držao Kej.

Prst je pritisnuo obarač, i pištolj je cimnuo.

Pod slušalicama je zagrmelo.

Crna glava ostala je na crnim ramenima.

Kejova glava, sa di-džej slušalicama na ušima, kretala se gore-dole.

A Kejove ruke su poletno mahale.

Opet mušica, crni vrat, pištolj koji cima, grmljavina pod slušalicama.

I opet – ništa.

Još jednom – ništa.

I onda – crna glava je konačno pala s crnih ramena.

A Kejove ruke su se vinule u vazduh, dok su mu noge odskakivale od zemlje.

Kao ruke i noge navijača kada njegov tim da gol.

Kejova usta su bila širom otvorena, kao da pevaju navijačku himnu.

A podignute ruke počele su da mašu.

Kao ruke navijača koji traži nove golove.

Opet mušica, crni vrat, stegnute šake, pištolj koji cima, prasak, pa još jednom, i još jednom, i još jednom...

Crna glava nije pala.

Mušica, crni vrat, stegnute šake...

Pištolj nije cimnuo i pod slušalicama se nije začuo prasak.

Više nije bilo metaka.

Tuđe rame potapšao je Kejov dlan.

Na Kejovim ušima više nije bilo di-džej slušalica.

A Kejovo lice bilo je lice trenera Vlajka posle utakmice koju je domski tim završio nerešeno.

Kejov dlan se podigao sa tuđeg ramena.

Kejova ruka podigla je slušalice sa tuđe glave.

Dobro je, rekao je. Dobar si... za početak.

Onda se počeo po glavi.

Uzeo pištolj iz tuđe šake.

I rekao:

Ajde da pro-ba-mo još nešto.

Otišao je do torbe iz koje je ranije izvukao dva pištolja.

Iz torbe je izvukao kolt.

Kolt je bio moćan, manje sajber od pištolja koji su izgledali kao pištolji iz igrice, ali sajber.

Napunio ga je mecima.

Prišao i pružio ga u tuđu ruku.

Ajde da vidimo kako pucaš iz kolt-a, rekao je.

Slič-no je, rekao je. Isti polo-žaj tela i ruku. Muši-ca ispod glave. Samo – još jači sti-sak.

Slušalice su opet bile na Kejovim i tuđim ušima.

Ruke su opet bile stisnute oko drške, mušica je opet bila na udaljenom crnom vratu.

Obarač kolta bio je tvrđi od ranijeg obarača, kolt je žešće cimnuo.

A prasak ispod di-džej slušalica – bio je mnogo jači od prethodnih.

Udaljena crna glava ostala je na udaljenim crnim ramenima.

Kejova glava sa di-džej slušalicama na ušima sa odobranjem je klimala, mušica je opet bila na udaljenom crnom vratu, šake su još jače stezale dršku pištolja, pištolj je cimnuo, zagrmelo je pod slušalicama...

I – crna glava je pala!

Kej se opet pretvorio u oduševljenog navijača koji skače glumeći di-džēja, mušica se vraćala na novi udaljeni crni vrat, kolt je cimao pod šakama koje su ga stezale, praštalo je pod slušalicama – još jedna udaljena glava je spala sa udaljenih crnih ramena pre nego što je kolt prestao da se cima kada mu tuđi prst potegne obarač i pre nego što je pod slušalicama prestalo da grmi.

Čoveče, pa ti si bolji sa kolt-om, vikao je navijač Kej kada je skinuo slušalice sa svojih i tuđih ušiju.

Kao da si jebeni kauboj, vikao je.

Jed-nom ću da te vodim da pucaš iz pravog kauboj-skog kolt-a, rekao je.

I još:

Ako os-taneš moj.

Onda je, zadihan, seo na stolicu.

Dosta je bilo, šta kažeš?, pitao je.

Pa da, rekao je, idemo neg-de na večeru. Da se najedemo. Zas-lu-žili smo.

Onda je ustao i mahnuo rukom.

Maj-store, viknuo je. Finito!

Kej je spakovao pištolje i kolt u torbu. Majstor se pojavio u prostoriji sa kežom kakav je imao na licu i kada je stajao ispred streljane.

I kada mu je Kej rekao:

Izvini što te cimam kas-no. Ali želim da se moj dru-gar zabavi.

Nema frke, Kej. Baki, za tebe sve. U svako doba dana i noći, rekao je Majstor.

Pred streljanom je bilo mračno. I Majstorov kež se nije jasno video.

Prostorija je bila dovoljno osvetljena da se jasno vidi – kež duplo gadniji od keža Pere Bosa.

Bilo dobra, a, pitao je sada Majstor.

Dob-ro, dob-ro, nasmejao se Kej.

I drugar se zabavio?, pitao je Majstor.

Mis-lim da jeste, rekao je Kej. Ali se i umo-rio. Kao i ja.

Majstorov kež postao je duplo odvratniji od njegovog sopstvenog keža.

Kada je rekao:

Moraće brzo da se odmori. Tek ga čeka šljaka. Mislim, zabava, je l' tako?

Kejovo lice pretvorilo se u kamen.

A glas mu se pretvorio u šapat.

Kada je upitao, polako, mnogo sporije nego inače:

Šta si re-ka-o?

Kez je gotovo iščezao sa Majstorovih usana.

Na njima je ostalo nešto što je ličilo na glumu dobroćudnog osmeha.

Ma, ništa, tebra, koji ti je, počeo je da mrsi na pola usta. Zajebancija, druže, ono, kao, može i moj labavi da te zabavi i te fore.

Kej je ćutao i streljao ga pogledom.

Majstor je spustio pogled.

Igraš se sa piš-to-lji-ma, Maj-sto-re, progovorio je konačno Kej. A za-bo-rav-ljaš da metak može da stig-ne i tamo gde nisi mis-li-o.

Kejov glas i dalje je bio šapat.

A govorio je još sporije.

Raz-mis-li gde mu je lak-še da zav-rši. U mojoj ili u tvojoj lobanji?

Na Majstorovom licu ostalo je samo k od keza...

Kada je podigao glavu.

Pogled mu je bio mrtav, kao da mu je metak već probio lobanju.

I njegov glas zaličio je na šapat.

Kada je upitao:

Nije valjda dotle došlo, braćala?

Još nije, rekao je Kej. Ali da te odjebem iz ove jaz-bine – to je već mogu-će.

K od keza ostalo je zaleđeno na Majstorovom licu.

Pre nego što se Kejova ruka zavukla u Kejov džep.

Iz džepa izvukla sto evra.

I bacila ih na pod, ispred Kejovih nogu.

Majstor nije pomerio pogled, kao da nije primetio novčanicu koja je pala.

Ali tada je i k od keza nestalo sa njegovih usana.

Idemo, Em, rekao je Kej i izašao iz prostorije.

Ispred streljane je čekao Kejev džip.

Dok ga je Kej palio i kretao u rikverc, pred zgradom se nazirala telesina Majstora koji je izašao i gledao u vozilo koje odlazi.

Kako je džip odmicao, ta telesina je postajala sve manja i manja, dok nije u mraku iščezla.

Ali nije iščezla smanjena kao Upravnik i njegov Dom.

Nego kao pitbul terijer, čije režanje, i kada ga ne vidiš i ne čuješ, nastavlja da šapuće u tišini.

Kada kroz zadnje staklo više nisu mogli da se vide ni Majstor ni njegova streljana, Kej je pomilovao tuđu glavu.

Više nećemo da idemo kod onog s-m-rada, rekao je.

Sutra te vodim na golf, rekao je. Nemoj da brineš. Ni ja ne znam da ga ig-ram. Samo ćemo da se za-jeba-vamo.

A dok je to govorio, na licu mu je bio osmeh ćaleta iz filma. Koji je pokupio sina sa treninga.

I vodi ga u *Mek*.